

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) ירש"י ד"ה כת מלה
וכי' את יוסנד כבר היפה:
(ב) ד"ה לחזו וכו' הקטנים
שהיו מחבליים: (ג) ד"ה
דבר רק וכו' והוא נתקל
באנן הורא נישק ונשבר
אכל דבר רך נתקל ונודק
לחלוחיו: (ד) תום' ד"ה
אחרים וכו' אפליגו ר"מ.
גיב עיין בב"ד ע"י ודף
גכ בתום' ד"ה מן י"א
שם מירלו קושא וז:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ששיבב את
עצמו כו' וה"ל קר ליה
פיר. דה"ל ד יח:

מוסף רש"י

וְיָרִיד לָהּ בַּחַד. אֵלֶּה הֵם
 לֵאמֹר לְחֹמֶתָּ, וְחֹמֶת
 לֵאמֹר וְחֹמֶת הֵיחָל. אֲדָרָא
 חֲמַא בְּרִי חֲנִינָא זֵי
 וְיִבְרַךְ בְּרִי וְנֵת לִי
 לְקַחְמִי קֹחַ יִיטֵן לִי
 מִמֶּנּוּ, נָתַן לִי, וְהָאֵל
 חֲסִידֵי לִי בְּחִדְלֵי לִי
 כְּנָסוּ כָּל מִלְּחָמָא לִי כְּנָסוּ
 לִי וְלִנְתֵּן לִי הַחַיּוֹת,
 כְּלִמְדָּא תָּנֹךְ מִלִּישָׁא
 לְקַחְמִי דְּנֹךְ יִיטֵן, וְחֹמֶת,
 לְקַחְמִי זֵי כִּי הַחַיּוֹת
 לִי אֲדָרָא וְשִׁבְעִי (כ. כ. כ.)
 לִשְׁמֵי יִדְדֵי. אֲדָרָא
 הָאֵל דָּא כְּרַם מִיכּוּן כִּי
 לִידְרָא (ש. ש. ש.)
 בְּמִצְרַיִם. כְּסֻמְכֵי לִי
 הַחַיּוֹת. יִנְתֵּן וְהָאֵל
 מְלִיחָא מִיכְּסֻמִּי כְּסֻמִּי
 (בְּחֻדְרֵי כ. כ. כ.) אֵלֶּה
 מְשֻׁעָא אֲדָרָא. מִיכְּסֻמִּי
 לֵה הַחַיּוֹת. מִיכְּסֻמִּי
 שְׁחִירֵי לִי יִנְתֵּן לִשְׁמֵי
 מִשְׁחֵי וְסֵי, וְסֵי וְסֵי
 לְשִׁנְתֵּי יִנְתֵּן לְמִקְשֻׁעִי
 וְסֵי כְּסֻמִּי לִי לְסֻף
 דְּקִשְׁתִּי (חֲמַד כ. כ. כ.)

ויקא נמי דכסיו. קרא אחרינא. כי משת
 שכל עובד. שמחמיה חולנית היתה דבר
 וזה מיסב נכסה. דכחביז ומתח עובדי
 אהרן ומשה וזהו אומס לזקנים ורזי
 ותהי ריקקת: בנזי. אלו שמות
 בעלה שנאה ועשה בזונה כשאר
 נשים בנישואין ונזנס ישר ושוב
 וארדון: שיישר את עצמו. מלגטות
 את טעות המרגלים: ששיב את
 עצמו. מעצמן. לשון הכה השונה
 (ורמיה לה) יואחזית ומורדת. * וזה נמי
 קרי ליה מרד בקרא אחרינא על שם
 שמד בעלת מרגלים: שרדה ביליו.
 שהי מחיול לטעות עצמה: שסושרה
 עיה. חלה עליו נטיות ופסד
 שינל מעלת מרגלים: שנעשה לה
 נכס. להתעסק בה בדפוסות ומוזות
 המרמין חלוא: שסע את לבו לאביו
 שבשמים. שלא להיות בעלת מרגלים:
 חלס. חולי. ולכבוש נערה.
 שנמרסאה מחליה וחזרה בחזאר פנים
 כנערה: ובני חלס. ובניי חלס
 ש' בניגית ומרסאה משובחין היו
 לטות חלת זרת וזהו אחת: לזה
 לחכמים. ומקראות ביציה. מולך
 אמן לאשמו. שהיה מחלוא למשכ

נשים: אף על עמו גור. דרש רבי
תנחומא (א) היום שנוגד משה אהרן
אליעזריהו היום שנוגד שמעון על
ישראל ואין אנו יודעים אם מגרר הוא
או יהודי ועמד וקידש כל עמו ובקש
מכה למות לו הנולדים בו ביום וגזר
אף על עמו: כפחיתא ומהאן אורא.
הא הושיב שומרים אלא סמך על
המילות: פסולטובו. שהושיב שומרים
וקסדרוין לדבר: ולכסוף על עמו.
כדפרישית. ומיון שעבר היום ועדיין
רואין אליעזריהו שלא לקח העמית
הגדירה עליו שהשוכל ללמוד: גדול
הדור היה. והיו הכל נשמעין לדבריו:
על הוברים ועל נקיבות. שלא יולידו
לא זכר ולא נקיבה: אלא בעולם
הזה. שנוגדים ומתים וחסרין ומתים
הם על עמו: (ב) אחת גזרת בעולם הזה
ובעולם הבא שסיון שאינם נולדים
אין באין לעולם הבא: כה מאה
ועלשית: כדפרשט ופאזיל שנוגדה
ירושלם למארים וישראל עמד ש
ר"י שנה ומשנוגד משה אהרן נכבד
אלא פ' שנים כדמכזיב ומשה בן
שמונים שנה וגו' בדברים אל פרעה
(שמות ו) ואותה שנה יצאו ממצא
עברו ומירידתם על עזלת שנה ק'
שנה וכשהחזיר עמרם אח יוכבד (א)
היה מעוברת ממשה כדאמרין לקמן
כשמעתי: דאמר רבי חמא. דיש
בשאלת: וזו יוכבד. כפרטן על יורדי
מזרבים: אחת מולא שנים מקר אחת
ובכללן אחת אומר הבאה מזרמיה
שנים (א) זו יוכבד שהשלימה מינו
כדנקטין לעיר: שמיני נעפרות. חזרה
לימי נעלומיה בצורת כנשי ובחזר
פנים ופשטו הקמטים: (א) ויהי איהו
מיצברא ביה תלפא יריח מעיקרא.
מקמי האדריה כדלקמן: מקיש
לידעם וכו'. וזה נכתב הריון על
אלה לדורש רב: כפיספה של חסד.

וְלִיּוֹת הַגּוֹן לְנֹזָחַי: וּתְלַפְּנוּהוּ שְׁלֵשָׁה מֵשֶׁהֶחֱזִירָה וְהִיא הוּא מֵעֵצְרָא בֵּיהּ דְּכַחֲבִי וּתְלַפְּנוּהוּ מֵה' יֵשׁ לֵהּ לְדַלָּא: בְּתָ קוֹל אוֹמֵר לְמִי הֵיט אֲחוּזוֹ לְגוֹ שְׁדֵמִי מוֹעֲטִין וְאִף עַל פִּי שְׁהִי מֵשֶׁהֶחֱזִירָה כְּשֶׁהֵמִים מוֹלִירֵין אוֹתוֹ בְּחֻקָּהּ

המקנא פרק ראשון סומה

ע'י ככלל לא קריה בן קנו כדכתיב בעתניאל (שופטים ה) אלא הקנינו מאנשי ביתו ומתדליו של קנו: עובדי ירה לה הכא יריעות (ד'ה"ב ז) ולקחמן קרי לה נמי חלה (ד'ה"ב ג) ועובדי שעבדו כל בחורי ישראל מילניס אחיה: יקח לו וגו' (שם) אלמא אימתיה הווי: **לשם שמים**. כגון וז שהיה חולה ונשאל לשם שמים שבדק באחיה בניס דומין לאחי האם כ"ב"ב ביש נחלין (דף ע"ב: **ליריעות**. בלי תואר אדמומית דמחמת חוליה

אחרים אומרים נולד כשהוא
מהול. ומקשים מדקאמר
ר"מ טוב שמו מכלל דלחריס לאו
היטו ר"מ ובשלהי הוריות (דף יא'
ו) אמר דאסקוה לר"מ אחרים ובפ"ק
דברכות (דף ט') בגמרא מאימתי
אוריין שמע בשחרית (ו) אפליגו ר"מ
ואחרים וא"ר שראה קבוצתם רצפת
שמועות קציבל מלאשע כן אברה
קבעים בשם אחרים מפני שהיה
שמו אחר אבל שאר שמועות קבעים
בשמו ולא מסתברא דלא לרבי נתן
אסקו י"ש אומרים ואיהן לך שכל
שמועותיו קבעו כן ולרבי נמי עשו
כיוצא בו אלא נראה דלחריס דאסקוהו
אחרים חזר בו ואמר טול דשהוא
מהול וכן פ' קמא דברכות(י').

חמר מבחין וזאת בפנינו. פירש
רבי בשם ר"ש כן קלוגיננס
זהו זה בחור המביא והחמר היה מכסה
את הופת אבל מבחין לא יופפה שלא
ירגישו כי הגומא דומה לקנה היאור
ולא יבחינו המביא חמר כנה היאור:
בשכילי

על עמו גזר⁵ ויילך איש מבית
הלך בעצת בתו תנא עמרם
דרשע כל הבן הילול היאורה
את אשתו עמדו כולן וגירשו
יותר משל פרעה שפרעה לא
ועל הנקיבות פרעה לא גזר
ע ספק מתקיימת גזירתו ספק
תקיימת שנאמר ויתגזר אומר
דירו את נשותיהן יוקח וייתחזר
נשה ליקוחין הושיבה באפרין
ו' אם הבנים שמחה את בת
ה בת 'דא' ר' חמא בר' חנינא
נאמר אשר ילדה אותה ללוי
'ר' יודה' שגולדו בת סימני
בית תלת ירחי מעיקרא א"ר
רתה שלא בצער אף לירתה
תקה של חוה ותרא אותו כי
אומר טוביה שמו רבי נחמיה
מהול וחכמים אומרים בשעה
כא ותרא אותו כי טוב הוא
צפתנו שלשה ירחים דלא מנו
ציה תלתא ירחי מעיקרא וילא
כל היכא דהוו שמעי מצראי
לישמעניהו ומעי' (בהדיהו)
ותקה לו תבת גומא מאי
חביב עליהן יותר מגופן וכל
שמואל בר נחמני אמר דבר
קשה ותחמרה בחמר ובזפת
אותו צדיק ריח רע ותשם בה
רבי שמואל בר נחמני אמר
אנא

בְּיָאוֹם. רָחֵם זֵרוֹת הַקּוֹדֶשׁ שְׂמֵחַ
וְקוֹל אַחֲרֵיהֶם אֵלֶּה לְפָנֶיךָ מִשְׁעֵה חֲדָשִׁים
וְיוֹמִי. מֵאַחַר שֶׁלִּפְנֵי בְּמִקְרָאֵם הִיא
מִיֻּזָּק חֲבִירוֹ: אֲחֵיו לָנוּ שׁוֹעֲלִים.
הַפֶּרֶץ קָטָן: שְׂחִיבֵי עֵלִיָּם מִמּוֹן.
מִמִּשְׁמַח יִשְׂרָאֵל מִן הַכֹּל לִפִּי שֶׁדִּבֵּר
בְּאֵזֶן לְאֹחֲרָיו: רִיחַ רַע. שֶׁל וְשֶׁת:
אֵלֶּם

דקא נמי דכתיב י'הקניז ש"מ עוובה זו מרים ולמה נקרא שמה עוובה שהכל עוובה מתחילתה הוליד והלא מינסב הוה נסיב לה א"ר יוחנן כל הנושא אשה לשם שמים מעלה עליו הכתוב כאילו ילדה יריעות שהיו פניה דומין ליריעות ואלה בניה אל תקרי בניה אלא בונים ישר שישר את עצמו שובב ששיבב את יצרו וארדן שרדה את יצרו ואיכא דאמרי על שהיו ⁶פניה דומין לזרד ואלאשחר אבי תקוע היו שתי נשים חלאה ונערה אשחר זה כלב ולמה נקרא שמו אשחר שהושחרו פניו בתעניות אבי שנעשה לה כאב תקוע שתקע את לבו לאביו שבשמים היו שתי נשים נעשה מרים כשתי נשים חלאה ונערה לא חלאה ונערה הואי אלא כתחילה חלאה ולבסוף נערה ³ובני חלאה צרת וצחר ואתנן צרת שנעשית צרה לחברותיה צחר שהיו פניה דומין כצחרים אתנן שכל הרואה אותה מוליך אתנן לאשתו י'צו פרה לכל עמו א"ר יוסי בר' חנינא אף על עמו נדה ואמר י' בר' חנינא שני גזירות גזר בתחילה אם בן הוא והמתן אותו ⁷ולבסוף

כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו ולבסוף א
לוי להיכן הלך אמר רב יהודה בר זבינא
גדול הדור היה כיון ^א (שראה שאמר) פרעה
תשליכוהו אמר לשוא אנו עמלין עמד וגירש
את נשותיהן אמרה לו בתו אבא קשה גזירתך
גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים
אלא כעוה"ו ואתה כעוה"ו ולעוה"ב פרעה היה
אינה מתקיימת אתה צדיק בודאי שגזירתך
ויקם לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולו וה
מיבעי ליה א"ר יהודה בר זבינא שעשה ^א לו
ואהרן ומרים מרקדין לפניו ומלאכי השרת א
לוי ^א אפשר בת מאה ושלושים שנה היא וקרי
זו יוכבד שהורתה בדרך ולידתה בין החומות
במצרים לידתה במצרים ואין הורתה במצרים
נעוהו יתרה האשה ותלד בן והא הות מעובר
היהודי בר זבינא מקיש לידתה להורתה מה
שלא בצער מכאן לנשים צדקניות שלא היו ב
טוב הוא תניא ר"מ אומר טוב שמו ר' יהודה
אומר הגון לנביאות אחרים אומרים נולד כשה
^א שנוולד משה נתמלא הבית כולו אור כתיב
וכתיב התם ^א וירא אלהים את האור כי טוב ^א
מצרים אלא משעה דאהדרה והיא הות מעברא
יכלה עוד הצפינו אמאי תצפניה ותזיל אמאי
דמתיליד ינוקא ממזו ינוקא התם כי היכי
דכתיב ^א יאחזו לנו שועלים שועלים קטנים ו
שנא גומא א"ר אלעזר ^א מיכן לצדיקים שממזו
כך למה לפי שאין ^א פושטין ידיהן בגזר רב
דך שיכול לעמוד בפני דבר דך וכפני דבר
תנא חמר מבפנים וזפת מבחוץ כדי שלא יריחו
את הילד ותשם בסוף רבי אלעזר אומר ים

גור דין שלה ושטר גזירות קללה דעצרון והריון: סגון
 רעים. שלהם חדשים יוכלו להפצונו שלה הלו המצרים
 תלמל ירמי מעיקרא ומהבא נתקן לן: אמאי אפנינה
 (אמאי) תבס. וקולו שס ודך נצמק לעצוק כשמוע
 עלים הקטנים (א) המהצלים את הכרמים בזיוסם סמדר
 ומר גופי יומר בשל ערים קששים ומוקוס: דבר דך. בזה
 (א) הוא תבס. והוא עיפוך ונשבר אבל דבר קל נתקל ונזר

תורה אור השלם

1. על כן יהיה אברהם
 2. כלכלך כן יתנה אברהם
 3. תלמדך עד ריוח הוה וכן
 4. שאל אל אצח"ר יאלי
 5. וישע יד
 6. לאשור אבי תאקע
 7. שחי נשים ולא
 8. נעדרה
 9. דבי רביס א ד ה
 10. ובי רביס א ד ה
 11. נעדר ואחנן
 12. דבי רביס א ד ה
 13. כן מרעה לכל עמו
 14. לאמר כל בן יהוד
 15. תאמרי תשלמי וכל
 16. רבב תחיון
 17. שמוט א
 18. וכל איש מביט על
 19. וקח את תב תל
 20. שמוט א
 21. תבנ וקח וקח וקח
 22. ועל דכך נא אנה
 23. שמוט א
 24. מושיב עמך וקח
 25. וקח שמוט וקח
 26. תחיל קט ע
 27. וקח אש ועקמ
 28. וקח כל איש תל
 29. וקח כל בני מינך
 30. וקח לעמך את ארץ
 31. וקח שמוט וקח שמוט
 32. מכבר כן א
 33. וקח וקח וקח
 34. וקח וקח וקח
 35. וקח וקח וקח
 36. וקח וקח וקח
 37. וקח וקח וקח
 38. וקח וקח וקח
 39. וקח וקח וקח
 40. וקח וקח וקח
 41. וקח וקח וקח
 42. וקח וקח וקח
 43. וקח וקח וקח
 44. וקח וקח וקח
 45. וקח וקח וקח
 46. וקח וקח וקח
 47. וקח וקח וקח
 48. וקח וקח וקח
 49. וקח וקח וקח
 50. וקח וקח וקח
 51. וקח וקח וקח
 52. וקח וקח וקח
 53. וקח וקח וקח
 54. וקח וקח וקח
 55. וקח וקח וקח
 56. וקח וקח וקח
 57. וקח וקח וקח
 58. וקח וקח וקח
 59. וקח וקח וקח
 60. וקח וקח וקח
 61. וקח וקח וקח
 62. וקח וקח וקח
 63. וקח וקח וקח
 64. וקח וקח וקח
 65. וקח וקח וקח
 66. וקח וקח וקח
 67. וקח וקח וקח
 68. וקח וקח וקח
 69. וקח וקח וקח
 70. וקח וקח וקח
 71. וקח וקח וקח
 72. וקח וקח וקח
 73. וקח וקח וקח
 74. וקח וקח וקח
 75. וקח וקח וקח
 76. וקח וקח וקח
 77. וקח וקח וקח
 78. וקח וקח וקח
 79. וקח וקח וקח
 80. וקח וקח וקח
 81. וקח וקח וקח
 82. וקח וקח וקח
 83. וקח וקח וקח
 84. וקח וקח וקח
 85. וקח וקח וקח
 86. וקח וקח וקח
 87. וקח וקח וקח
 88. וקח וקח וקח
 89. וקח וקח וקח
 90. וקח וקח וקח
 91. וקח וקח וקח
 92. וקח וקח וקח
 93. וקח וקח וקח
 94. וקח וקח וקח
 95. וקח וקח וקח
 96. וקח וקח וקח
 97. וקח וקח וקח
 98. וקח וקח וקח
 99. וקח וקח וקח
 100. וקח וקח וקח